

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาเป็นวัฒนธรรมและเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ช่วยให้อาณาวัฒนธรรมด้านอื่นดำรงอยู่ได้เพราะความเจริญงอกงามต่างๆ นั้น อาศัยภาษาเป็นเครื่องถ่ายทอด ภาษาจึงเป็นเครื่องมือสื่อสารที่สำคัญที่สุดในการถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก อารมณ์ ตลอดจนประสบการณ์ต่างๆ (มยุรี สุขวิวัฒน์, 2515 และ สุทธิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์, 2516) สังคมยิ่งขยายกว้างออกไปเพียงใด ความจำเป็นที่จะต้องใช้ภาษาเพื่อติดต่อสื่อสารย่อมมีมากขึ้นเท่านั้น (บุญเหลือ เทพยสุวรรณ, 2518) โดยเฉพาะในปัจจุบันโลกมีความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการและเทคโนโลยีในการสื่อสารอย่างมาก ทำให้ประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกมีการติดต่อกันมากขึ้นจึงจำเป็นต้องมีภาษากลางเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการสื่อความหมายระหว่างประเทศ ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่มีผู้นิยมใช้เป็นภาษาสากล หรือภาษากลางของโลกมากที่สุด ทั้งนี้เพราะภาษาอังกฤษนั้นได้เจริญควบคู่ไปกับความเจริญต่าง ๆ เช่น การศึกษา การพาณิชย์ ตลอดจนการพัฒนาด้านเทคนิคและทางเศรษฐกิจ ภาษาอังกฤษจึงเป็นกุญแจช่วยให้เข้าถึงวิทยาการใหม่ ๆ รอบตัว (ม.ล.บุญเหลือ กุญชร ณ อยุธยา, 2517) ดังนั้นผู้ใดที่รู้และเข้าใจภาษาอังกฤษจึงเป็นผู้ที่ได้เปรียบ

ประเทศไทยเป็นประเทศหนึ่งในประชาคมโลกที่ได้รับผลกระทบอย่างมากจากการเจริญเติบโตของเทคโนโลยีสารสนเทศในช่วงปลายของคริสต์ศตวรรษที่ 20 เทคโนโลยีนี้สร้างโลกไร้พรมแดน หรือโลกาภิวัตน์ขึ้น จะเห็นได้ว่าทุกวันนี้จะมีสารสนเทศมากมาย ซึ่งสารสนเทศเหล่านี้ส่วนใหญ่เป็นภาษาอังกฤษที่เป็นภาษาสากล ระบบการศึกษาไทยจึงต้องพัฒนาความสามารถทางภาษาอังกฤษของคนไทยให้อยู่ในระดับที่จะรับและเข้าใจสารสนเทศภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี ตลอดจนสามารถใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารสนเทศไปยังประชาคมโลกได้ถูกต้องและเหมาะสม ความสามารถทางภาษาอังกฤษของคนไทยจะช่วยให้ประเทศไทยติดต่อกับประชาคมโลกได้ด้วยความเข้าใจอันดี อันจะก่อให้เกิดสันติสุขในสังคมโลกยุคโลกาภิวัตน์ หรือยุคสังคมข่าวสาร (กระทรวงศึกษาธิการ, 2539) ประเทศไทยตระหนักถึงความจริงข้อนี้ และยอมรับว่าการเรียนการสอน

ภาษาอังกฤษเป็นสิ่งสำคัญ และจำเป็นสำหรับคนไทย รัฐบาลจึงจัดให้มีการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (Teaching English as a Foreign Language) โดยเริ่มตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ 6 ตามหลักสูตรพุทธศักราช 2521 และหลักสูตรพุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) โดยให้เป็นวิชาเลือกอยู่ในกลุ่มประสบการณ์พิเศษ ซึ่งกลุ่มประสบการณ์พิเศษนี้ประกอบด้วยวิชาภาษาอังกฤษ และวิชาอาชีพที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิต โรงเรียนจะเลือกสอนอย่างใดอย่างหนึ่งได้ตามสภาพและความเหมาะสมของท้องถิ่นนั้น แต่โรงเรียนส่วนใหญ่ได้เลือกสอนวิชาภาษาอังกฤษ เนื่องจากภาษาอังกฤษใช้ครูคนเดียวสอนได้ ส่วนวิชาชีพต้องใช้ครูหลายคน บางครั้งต้องเชิญวิทยากรท้องถิ่นหรือคนอื่น ๆ มาสอน เครื่องมือและอุปกรณ์การสอนราคาแพง ซึ่งโรงเรียนส่วนใหญ่ไม่มี และวิชาชีพมีอยู่แล้วในหลักสูตรปกติ ประการสำคัญเป็นการสนองตอบความต้องการของผู้ปกครองทั้งหลายที่เห็นความสำคัญของการเรียนภาษาอังกฤษ (สมาน แสงมะลิ, 2526)

แต่เนื่องจากการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยเน้นการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ไม่ใช่ภาษาที่สอง (English as a Second Language) ผู้ที่เรียนภาษาอังกฤษจึงมิได้มีโอกาสดีกภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน การใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน โดยเฉพาะทักษะการฟัง การพูด จึงเกือบจะไม่มีโอกาสได้ใช้เลย แม้จะกำหนดให้เด็กในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาเรียนภาษาอังกฤษทุกวันก็ตาม ก็ยังไม่เพียงพอที่จะทำให้เด็กใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ การฝึกภาษาอังกฤษในห้องเรียนระหว่างคนไทยด้วยกันในชั้นเรียนภาษาอังกฤษย่อมทำได้ แต่การกำหนดให้คนไทยพูดกับคนไทยโดยใช้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนย่อมเป็นสิ่งที่น่าเคอะเขิน และทำได้ในวงจำกัดเท่านั้น (อรพิน พจนานนท์, 2537) ดังนั้น ในปีการศึกษา 2539 กระทรวงศึกษาธิการจึงมีนโยบายให้ใช้หลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539 ซึ่งเป็นหลักสูตรที่ปรับปรุงจากหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) และหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) หลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539 นี้ เป็นหลักสูตรที่มุ่งให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่ระดับประถมศึกษาถึงระดับมัธยมศึกษา คือตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยโครงสร้างหลักสูตร กำหนดระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และ 2 เรียนภาษาอังกฤษระดับ

เตรียมความพร้อม (Preparatory Level) ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และ 4 เรียนภาษาอังกฤษระดับอ่านออก เขียนได้ (Literacy Level) ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ 6 เรียนภาษาอังกฤษระดับมาตรฐานพื้นฐานตอนต้น (Beginner Fundamental Level) ซึ่งเป็นการเริ่มเรียนภาษาอังกฤษหลัก 1-4 (Fundamental English 1-4) ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 เรียนภาษาอังกฤษระดับมาตรฐานพื้นฐานตอนกลาง (Intermediate Fundamental Level) ประกอบด้วยภาษาอังกฤษหลัก 5-10 (Fundamental English 5-10) ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 เรียนภาษาอังกฤษระดับมาตรฐานพื้นฐานตอนปลาย (Advanced Fundamental Level) ประกอบด้วยภาษาอังกฤษหลัก 11-16 (Fundamental English 11-16) (กระทรวงศึกษาธิการ, 2539)

แม้ว่าหลักสูตรภาษาอังกฤษจะได้รับการพัฒนาและปรับปรุงไปตามกระแสความต้องการของสังคมและตามพัฒนาการของวิทยาการเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษามาโดยตลอด แต่การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์ทั้ง 4 ทักษะคือทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน นั้น ยังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร โดยเฉพาะทักษะการเขียน ในนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2526)

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษทั้ง 4 ทักษะ ทักษะการเขียนถูกจัดให้อยู่ในอันดับสุดท้าย เพราะการที่ผู้เรียนจะมีความสามารถในการเขียนได้ต้องมีพื้นฐานในทักษะการฟัง การพูด และการอ่านก่อน (Heaton, 1975) นอกจากนี้ทักษะการเขียนยังเป็นทักษะที่มีความสลับซับซ้อนยุ่งยาก เนื่องจากทักษะการเขียนเป็นทักษะที่เกี่ยวข้องกับความคิด ผู้เขียนต้องคิดก่อนเสมอว่าจะเขียนอะไร เขียนให้ใครอ่าน มีจุดมุ่งหมายอย่างไร ซึ่งผู้เขียนต้องรวบรวมข้อมูล เลือกสรรสิ่งที่ต้องการถ่ายทอดความคิดออกมาเป็นตัวอักษร โดยต้องอาศัยความรู้ความสามารถด้านกลไกของการเขียนหลายอย่างเป็นต้นว่า การเขียนลายมือ การสะกดคำ การใช้เครื่องหมายวรรคตอนการเรียบเรียงคำ ข้อความตลอดจนการใช้ภาษาสำนวนโวหารให้ถูกต้องตามโครงสร้างของภาษา (สุภัทรา อักษรานุเคราะห์, 2532) จึงจะสามารถเขียนได้ดี และติดต่อสื่อสารถ่ายทอดความรู้ของตนไปให้ผู้อื่นทราบ เข้าใจตรงกับผู้เขียน ดังนั้นการเขียนจึงต้องกลั่นกรองความรู้ความเข้าใจที่ได้รับมาเพื่อแสดงออกเป็นข้อเขียนที่สื่อความได้ (พิมพ์พันธุ์ เวสสะโกศล, 2533) และทักษะการเขียนก็มีความสำคัญดังที่

กัญจน สนิทวานนท์ และคณะ (2523) ได้สำรวจอัตราการใช้ภาษาอังกฤษด้านต่าง ๆ ของสังคม ได้แก่ การติดต่อ โต้ตอบทางหนังสือ การสนทนาด้วยวาจา การแปล การอ่าน รวมทั้งการศึกษา ค้นคว้าเอกสารต่างๆ พบว่า อัตราการใช้ด้านการโต้ตอบทางหนังสือมีมากถึงร้อยละ 63.5 และ อัจฉรา วงศ์โสธร และคณะ (2524) ได้สำรวจความต้องการของสังคมต่อการใช้ภาษาอังกฤษ พบว่า ทักษะที่จำเป็นต้องใช่มากที่สุดคือทักษะการอ่าน ทักษะที่จำเป็นใช้รองลงมาคือ ทักษะการเขียน การฟัง และการพูด ตามลำดับ นอกจากนี้การเขียนยังทำหน้าที่เป็นแหล่งข้อมูลที่ใช้ในการอ้างอิง เป็นเครื่องวัดความสามารถและความก้าวหน้าในการเรียน ซึ่งทักษะอื่นๆ ทำได้ไม่ชัดเจน อีกทั้งยังทำหน้าที่เป็นเครื่องเสริมแรงทักษะอื่นๆ รวมทั้งเป็นเครื่องเสริมความสามารถในการเรียนของผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน นอกจากนี้การเขียนยังใช้เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวัน เช่น การเขียนจดหมาย การเขียนโทรเลข การกรอกแบบฟอร์ม การเขียนบัตรเชิญ การเขียนบันทึกความทรงจำ เป็นต้น (พวงเพ็ญ อินทรประวัตติ, 2522)

จากที่กล่าวมาจะเห็นว่าทักษะการเขียนเป็นทักษะที่มีความสำคัญและจำเป็น ดังนั้น การจัด การเรียนการสอน จึงควรวางพื้นฐานการเขียนตั้งแต่เด็กเริ่มเรียนในระดับประถมศึกษา แต่ในปัจจุบันสภาพการเรียนการสอนทักษะการเขียนในระดับประถมศึกษายังไม่บรรลุผลสำเร็จตามที่ หลักสูตรคาดหวังไว้ซึ่งได้แก่ ให้นักเรียนเขียนสะกดคำศัพท์ เขียนประโยค เขียนรายงาน เขียน ข้อความสั้นๆ และเขียนบรรยายภาพได้ถูกต้อง ดังที่สำนักงานทดสอบทางการศึกษา กระทรวง ศึกษาธิการ (2526) ได้ตรวจสอบคุณภาพทางการศึกษาวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 6 ซึ่งเป็นนักเรียนรุ่นแรกของหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 พบว่า ความสามารถ ในแต่ละรายสมรรถภาพเทียบคะแนน 5 มีระดับเฉลี่ย การฟัง 2.98 การพูด 2.26 การอ่าน 2.10 และการเขียน 1.39 ซึ่งความสามารถในการเขียนของนักเรียนอยู่ในเกณฑ์ที่ต่ำ มีนักเรียนผ่านเกณฑ์ น้อยมากสอดคล้องกับงานวิจัยของ ประยูรศรี วรชัยพิทักษ์ (2527) ที่ศึกษาความสามารถทาง การเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปรากฏว่า ความสามารถทางการเขียน ภาษาอังกฤษของนักเรียนอยู่ในระดับที่ต้องแก้ไข และกรมวิชาการ (2530) ได้ติดตามประเมินผล และวิจัยหลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 ด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการจัดสื่อการเรียน

การสอนและด้านตัวหลักสูตรพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษยังมีผลสัมฤทธิ์ต่ำโดยเฉพาะด้านการเขียน นอกจากนี้ มนตรา พัทธน์ศรีสวัสดิ์ (2536) ได้วิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เขตการศึกษา 8 พบว่า ข้อบกพร่องด้านการใช้โครงสร้างไวยากรณ์มีความถี่คิดเป็นร้อยละ 69.09 ข้อบกพร่องด้านการใช้เครื่องหมายวรรคตอนอักษรตัวใหญ่ การเว้นวรรคคำ มีความถี่คิดเป็นร้อยละ 50.75 ข้อบกพร่องด้านการเลือกใช้คำและสำนวน มีความถี่คิดเป็นร้อยละ 50.52 ข้อบกพร่องด้านความเข้าใจในการสื่อความหมายมีความถี่คิดเป็นร้อยละ 11.71 และข้อบกพร่องด้านการเรียบเรียงคำในประโยคมีความถี่คิดเป็นร้อยละ 3.43 ซึ่งเป็นข้อบกพร่องในด้านขององค์ประกอบในการเขียนของนักเรียนในระดับประถมศึกษาที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

จากการรายงานผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดยโสธร ปีการศึกษา 2535-2537 ซึ่งดำเนินการประเมินผลโดยแยกเป็นรายสมรรถภาพ พบว่า สมรรถภาพทักษะการเขียนของนักเรียนเกี่ยวกับการเขียนบรรยายภาพ การเขียนเรื่องที่กำหนดให้ และการเขียนบันทึกข้อมูลส่วนตัว ซึ่งเป็นแบบทดสอบอัตนัย อยู่ในเกณฑ์ต่ำที่สุด รายละเอียดข้อมูลผลสัมฤทธิ์แต่ละระดับดังแสดงในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ผลสัมฤทธิ์ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2535-2537 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดยโสธร

ปีการศึกษา			
ระดับ	2535	2536	2537
สำนักงานการประถมศึกษา			
จังหวัดยโสธร	42.10	44.40	54.20
สำนักงานการประถมศึกษา			
อำเภอค้อวัง	50.50	53.00	66.40
โรงเรียนสันติสุข	53.40	57.68	58.64

จากตารางที่ 1 ผลสัมฤทธิ์ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเฉลี่ยในระดับจังหวัดคิดเป็นร้อยละ 42.10, 44.40 และ 54.20 ตามลำดับ และในระดับอำเภอคือ สำนักงานการประถมศึกษา อำเภอศรีวิชัย เฉลี่ยร้อยละ 50.50, 53.00 และ 66.40 ตามลำดับ ส่วนในระดับโรงเรียน คือ โรงเรียนสันติสุข เฉลี่ยร้อยละ 53.40, 57.68 และ 58.64 ตามลำดับ (สำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดยโสธร, 2535, 2536, 2537) จากข้อมูลผลสัมฤทธิ์การเขียนภาษาอังกฤษในแต่ละระดับดังกล่าว ถึงแม้ว่าจะมีพัฒนาการเพิ่มขึ้น แต่ก็ยังเป็นปัญหาที่ต้องเร่งแก้ไข เพราะความสามารถในการเขียนของนักเรียนยังไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอตามที่ตั้งเป้าหมายไว้คือเฉลี่ยร้อยละ 70 โดยเฉพาะในกรณีผลการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสันติสุข สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอศรีวิชัย จังหวัดยโสธร ซึ่งเป็นโรงเรียนที่อยู่ในความรับผิดชอบในการนิเทศติดตามผลและเป็นโรงเรียนที่เป็นศูนย์กลางในการให้บริการงานด้านวิชาการของกลุ่มโรงเรียน

จากการสืบค้นปัญหาและสาเหตุของปัญหาโดยผู้วิจัย สืบเนื่องจากที่ผู้วิจัยได้ปฏิบัติภารกิจในหน้าที่ศึกษานิเทศก์โดยได้นิเทศติดตามผลการจัดการเรียนการสอน กลุ่มประสบการณ์พิเศษ (ภาษาอังกฤษ) ในระหว่างปีการศึกษา 2535-2536 ได้พบปัญหาว่า "นักเรียนขาดทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ" โดยเฉพาะในเนื้อหาบทที่ 13 เรื่องการเขียนบรรยายกิจกรรมที่จะกระทำและบทที่ 14 เรื่อง การเขียนบรรยายรูปร่างลักษณะของบุคคล การเขียนกรอกแบบฟอร์มและเขียนเล่าประวัติส่วนตัว หรือการเขียนบันทึกข้อมูลส่วนตัว และเมื่อผู้วิจัยได้ทำการศึกษาสภาพการณ์เพื่อหาสาเหตุของปัญหา โดยการเข้าไปสังเกตการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของครูผู้สอนภาษาอังกฤษ ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2538 โรงเรียนสันติสุข พบว่า สาเหตุของปัญหานั้นมีต้นตอมาจากตัวนักเรียน คือ นักเรียนขาดความรู้ในการเลือกใช้คำเพื่อสื่อความหมายและนักเรียนขาดความสามารถในการเรียบเรียงคำเป็นประโยคถูกต้องตามโครงสร้างของภาษา สาเหตุของปัญหาประการที่สองมาจากครูผู้สอนและวิธีการสอน เนื่องจากครูผู้สอนได้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนเน้นทักษะการพูดและการอ่านมากกว่าการเขียน และการฝึกทักษะการเขียน ครูผู้สอนใช้วิธีการสอนโดยการจัดกิจกรรมฝึกทักษะการเขียนเพื่อเป็นแบบฝึกหัดที่สร้างเสริมทักษะทางภาษาเท่านั้น เช่น ให้นักเรียนเขียนคำและประโยคตามคำบอก และเขียนตอบคำถามจากเนื้อเรื่องที่อ่าน แล้วประเมินผลงานเขียนเป็นการเขียนตอบถูกและเขียนตอบผิด จากที่กล่าวมาครูผู้สอนไม่ได้สอนให้นักเรียนเขียนในลักษณะการเขียนบรรยาย หรือการเขียนเป็นเรื่อง เพื่อฝึกฝนให้นักเรียน

เรียบเรียงความคิดต่างๆ ออกมาในรูปของประโยคเพื่อประกอบกันเป็นเนื้อความของภาษา โดยครูผู้สอนได้ให้ความเห็นว่าในเวลาที่ยากที่สุดในหลักสูตร ถ้าได้เตรียมนักเรียนด้านคำศัพท์และไวยากรณ์แล้ว นักเรียนจะเขียนได้ด้วยตนเอง แต่ในสภาพความเป็นจริงนักเรียนไม่สามารถจัดกระทำหรือปรับข้อมูลเพื่อใช้ในการเขียนอย่างมีประสิทธิภาพได้ ซึ่งกิจกรรมการเขียนบรรยายหรือการเขียนเป็นเรื่องเป็นกิจกรรมที่มีความสำคัญ เพราะเป็นการปูพื้นฐานและเป็นแนวทางการรับการเรียนทักษะการเขียนในระดับขั้นสูงต่อไป นอกจากนี้ ยังมีสาเหตุของปัญหาด้านสภาพแวดล้อมที่ไม่เอื้ออำนวยต่อการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน กล่าวคือสภาพชุมชนในเขตพื้นที่โรงเรียนสันติสุขเป็นสภาพชุมชนที่กันดารและห่างไกลจากความเจริญ ทำให้นักเรียนมีโอกาสดำเนินการเขียนในชีวิตประจำวันน้อย

จากสภาพปัญหาหลายๆ ประการดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะเพิ่มทักษะในการเขียนแก่นักเรียนโดยใช้แนวการสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการ ซึ่งจะเอื้อให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการเขียนได้อย่างแท้จริง และสามารถที่จะแก้ปัญหานักเรียนเขียนข้อความบรรยาย สิ่งต่างๆ เพื่อสื่อความหมายได้ เห็นได้จากผลการวิจัยที่เกี่ยวข้อง ที่ได้ศึกษามา ซึ่งพบว่าแนวการสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการ เกิดผลดีต่อความสามารถในการเขียนของผู้เรียน เช่น ผลการวิจัยของพิมพ์พันธุ์ เวสสะโกศล (2533) พบว่า รูปแบบการสอนการเขียนภาษาอังกฤษแบบเน้นกระบวนการสำหรับนักศึกษาไทยระดับอุดมศึกษาเป็นรูปแบบการสอนที่มีคุณภาพระดับเหมาะสมมาก ผลปรากฏหลังการทดลองว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนการทดสอบการเขียนภาษาอังกฤษหลังเรียนของกลุ่มทดลองที่สอนโดยใช้นิเทศการสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการ สูงกว่ากลุ่มควบคุมที่สอนด้วยแนวการสอนแบบเน้นผลงานเขียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และค่าเฉลี่ยของความชอบต่อการเรียนการสอนการเขียนภาษาอังกฤษกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมและยังสอดคล้องกับการวิจัยของ สมศรี ธรรมสารโรสมณ (2535) ที่ได้ศึกษาเรื่องการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนด้วยแนวการสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการและแบบเน้นผลงาน พบว่าความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนด้วยแนวการสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการ สูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยแนวการสอนเขียนแบบเน้นผลงานที่ระดับความมีนัยสำคัญ .01 และความสามารถในแต่ละองค์ประกอบของทักษะการเขียนของนักเรียนที่เรียนด้วยแนวการสอนเขียน

แบบเน้นกระบวนการสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยแนวการสอนเขียนแบบเน้นผลงานที่ระดับความมีนัยสำคัญ .01

จากการศึกษางานวิจัยดังกล่าวจะเห็นว่าแนวการสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการสามารถพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนได้ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้นิเทศการสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการและใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงปฏิบัติการมาปรับปรุงประสิทธิภาพการเขียนภาษาอังกฤษ

1.2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้นิเทศการสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการ

1.3 สมมติฐานของการวิจัย

นักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะการเขียนผ่านเกณฑ์ความรอบรู้ที่กำหนดร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม และนักเรียนที่ผ่านเกณฑ์ดังกล่าวต้องมีไม่น้อยกว่าร้อยละ 70 ของจำนวนนักเรียนที่ใช้ในการทดลองทั้งหมด

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

1.4.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสันติสุข สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอค้อวัง สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดยโสธร ที่กำลังเรียนในภาคเรียนที่ 3 ปีการศึกษา 2538 จำนวน 30 คน

1.4.2 กิจกรรมการเรียนการสอนที่จัดขึ้นจัดให้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ในเอกสารคู่มือครูวิชาภาษาอังกฤษ ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 และแนวการสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการจะใช้เฉพาะกิจกรรมที่เกี่ยวกับทักษะการเขียนที่ระบุไว้ในหนังสือ English Is Fun เล่ม 4 บทที่ 13 การเขียนบรรยายกิจกรรมที่จะกระทำ และบทที่ 14 การเขียนบรรยายรูปร่างลักษณะของบุคคล การเขียนกรอกแบบฟอร์มและเขียนเล่าประวัติส่วนตัว

1.5 ข้อตกลงเบื้องต้น

การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนในงานวิจัยนี้ ใช้ขั้นตอนการสอนตามแนวการสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการ ซึ่งมีขั้นตอนการสอนเขียนตามลำดับขั้นคือ ขั้นก่อนการเขียน ขั้นการเขียน และขั้นหลังการเขียน เพื่อให้นักเรียนสามารถผลิตงานเขียนได้ดียิ่งขึ้นต่อไป จะปรับปรุงกิจกรรม กลวิธีสอน พฤติกรรมครูผู้สอน และพฤติกรรมนักเรียน ที่จะเกิดจากผลการสะท้อนการปฏิบัติที่ได้จากการรวบรวมข้อมูลของแต่ละวงจรของการวิจัยเชิงปฏิบัติการ

1.6 คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1.6.1 ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ (Writing skills) หมายถึง ความสามารถของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในการเขียนภาษาอังกฤษตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 เรื่องการเขียนบรรยายกิจกรรมที่จะกระทำ การเขียนบรรยายรูปร่างลักษณะของบุคคล การเขียนกรอกแบบฟอร์มและเขียนเล่าประวัติส่วนตัว

1.6.2 แนวการสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการ (The process approach) หมายถึง การสอนการเขียนภาษาอังกฤษที่มีแนวความคิดพื้นฐานว่า การเขียนเป็นกระบวนการ จึงมุ่งเน้นการพัฒนากระบวนการทั้งปวงที่ผู้เขียนใช้ในการสร้างงานเขียน ซึ่งมีขั้นตอนการสอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นก่อนการเขียน (Prewriting) เป็นขั้นในการใช้กิจกรรมในการค้นหาข้อมูลการเลือกสรรข้อมูล การวางแผนการเสนอข้อมูลที่จะเขียนโดยใช้กิจกรรมการสร้างปฏิสัมพันธ์ การระดมสมอง การอภิปราย ซึ่งครูจะเป็นผู้อำนวยความสะดวกและคอยให้คำแนะนำในด้านการใช้ภาษาที่เหมาะสมและชัดเจน

ขั้นที่ 2 ขั้นการเขียน (Writing) เป็นขั้นที่ให้นักเรียนเลือกข้อมูลที่ใช้ในการเขียนลงมือเขียนงานร่าง และลงมือเขียนงานเขียนจริง

ขั้นที่ 3 ขั้นหลังการเขียน (Postwriting) เป็นขั้นให้นักเรียนอ่าน วิเคราะห์วิจารณ์ผลงานเขียนของบุคคลอื่น และตรวจทาน ปรับปรุง แก้ไขผลงานเขียนของตนเองให้สมบูรณ์

1.6.3 เกณฑ์ความรอบรู้ หมายถึง เกณฑ์เป้าหมายร้อยละ 70 ของสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดยโสธร ที่ใช้ในการตรวจสอบคุณภาพทางการศึกษาด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 (สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดยโสธร, 2538)

1.7 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.7.1 ได้ตัวอย่างแผนการสอน และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้แนวการสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการ เพื่อให้ครูนำไปดัดแปลง และปรับใช้ให้เหมาะสมกับนักเรียนในชั้นเรียนของตนต่อไป

1.7.2 เพื่อเป็นแนวทางต่อครูในการพัฒนาและปรับปรุงการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษให้ได้ผลดียิ่งขึ้น โดยใช้วิธีการของการวิจัยเชิงปฏิบัติการ ซึ่งเป็นการวิจัยที่ใช้กระบวนการปฏิบัติอย่างมีระบบ โดยครูได้เรียนรู้ถึงวิธีการในการแก้ปัญหาและพัฒนางานของตนจากการปฏิบัติ